

Poti

Jasmina Šepetavc

Na večer uradnega prižiga luči v prestolnici in decembrske opitosti nas čez mesto in množice vodi pot na razstavo Nomadinje, kjer v okviru lezbične četrti razstavlja 7 lezbičnih umetnic v iskanju svojega ustvarjalnega prostora. Nehvaležno je opisovati razstavo – navsezadnje je postavljena za individualno in intimno srečanje z gledalko – kot je tudi nesmiselna vsakršna interpretacija, ki bi pretenciozno poskušala zaobjeti in secirati umetniško delo. Bistvo nomadstva je namreč ravno o tem, da ga zaznamuje neprestano gibanje in uhajanje, ki ga nikoli ne moremo zares določiti. In v tem je njegov čar. Umetnico nomadinjo najdemo v prehodih in pregibih, gibajočo se na obrobjih. Je v procesu stalnega postajanja, vsako srečanje jo zaznamuje, vedno pa se zaveda minljivosti ljubezni, zavetja, prostora. Ko ga pusti za sabo, najde novega in tako naprej in tako dalje. Celotna razstava je produkt nomadstva umetnic;

nikoli zaključen proces je njihov modus operandi, ki spodbuja njihovo kreativnost, lezbična obrobja njihova neusihajoča inspiracija, ki jo vidimo v natančni ilustraciji cirkuških »spak« v prostorih »normalnosti« ali fotografskemu dotiku skozi čas, ki časovne singularnosti poveže v kontinuiteto lezbičnih življenj od nastanka medija fotografije do danes. Kalejdoskopska razdrobljenost, ki počasi izrisuje svoj vzorec, je rdeča nit umetnice nomadinje in razstave. Edino zavetje, h kateremu se vrača, je njena primarna lokacija, telo. Zaznamovano z brazgotinami, razdrobljenostjo, izgubami in ustvarjanjem, utelešen spomin, ki je kompleksen in sočasno zamejen, brez grandioznih pretenzij, da lahko govorimo iz katere druge lokacije kot iz svoje. Telo pa omogoča še nekaj drugega – in to je zadnja značilnost nomadstva in ustvarjanja – najboljše poti lahko naredimo v svojih mislih.

“Nekaj pesmi brez naslovov ...

Suzana Tratnik

foto: Maja Ličen

Prve pesmi je objavila že po gimnaziji. Zatem jih je zbrala in poslala na Založbo Obzorja in leta 1978 izdala prvenec Popisovanje in rondo. »Še kot smrklija,« je povedala Majda Kne, pesnica, prevajalka in knjigarka na včerajšnjem literarnem večeru, ki ga je vodila Kristina Hočevar, njene pesmi pa je brala igralka Medea Novak. Pesnica je leta 1980 pri založbi Mladinska knjiga objavila drugo pesniško zbirko Ko boš s čudovito gladkim gibom ukazala finale, ki je bila slogovno in oblikovno drugačna, z raznolikim imaginarijem ter referencami na svet, umetnost, arhitekturo, mistiko, ki jih je označila za avtobiografske.

nadaljuje se na drugi strani...

Za to delo je dobila pomembno jugoslovansko nagrado 7 sekretarjev SKOJ-a za poezijo: zelo težko medeninasto jabolko.

Kritiki so v njenem prvencu zasledili Kocbekov vpliv, ki ga sama priznava, čeprav je mislila, da jo je preganjal Šalamun. V drugi zbirki naj bi se po kritičnih besedah odmaknila od ženske poezije. A Majda Kne velja za prvo avtorico sodobne lezbične poezije, čeprav je bila lezbična motivika njenega pesništva dolgo prezrta in prvič kontekstualizirana leta 1998 v reviji Lesbo. Pravi, da se z oznako lezbične poezije počuti domače, a njene pesmi se ji zdijo razcepljene. Kateri zanimivi moški in ženske so ji polepšali življenje in tudi odšli iz njega, včeraj ni povedala. Več napetosti se obeta v in-

Jazzbian

Maja Ličen

Po otvoritvi razstave in zelo prijetnem literarnem pogovoru so nas ritmi džeza in bluesa popeljali v vzdušje mirnega in sproščujočega, kar je na tako sladek večer le še posip kakava vrh smetane. Teja Pribac (vokal) in Ana Mihelič (kitara) sta predstavili nekaj klasičnega džeza, ki s Tejinim petjem uspe pustiti pečat na vsaki koži. Nekaj igrivega bluesa, ki je, če sem dovolj dobro slišala odzive v publiko, vzbudil kar nekaj predrznih mislih. Vsemu temu sta dodali štiri avtorske pesmi, tri Tejine in eno Anino. Na tej točki bi pohvalila vrh in hkrati konec koncerta s Tejino pesmijo, ki je sicer v angleščini, kar me ne bi motilo, če bi bile tako kvalitetne pesmi vsaj prevedene v slovenščino. Zaključni pesmi uspe dokazat ravno to preigravanje, koketiranje in strast, ki jo zame še ni dosegla druga zvrst glasbe kot klasični blues, navsezadnje pa tudi več kot posrečen naslov Jazzbian. Med tem kratkim koncertom, pa se nisem uspela popolnoma sprostiti, na misel mi je namreč padlo, da se na slovenski

Jutri v četrti skupnosti

ob 20.00: V sliki in z besedo - literarni in video večer lezbičnih avtoric

Oblikovanje in urednikovanje:
vsak dan po štirih kavah.

tervjuju, ki ga je Kristina Hočevar opravila z njo za prihajajočo številko Časopisa za kritiko znanosti s temo »Zamolčane zgodovine«. Omenila pa je, da četudi bi se hotela opredeliti, ne bi vedela, kam paše. V sedemdesetih se je počutila razmeroma svobodno, čeprav svet ni bil lepši, ampak jasnejši. Takrat je oblast postavljala jasne meje. Živimo v časih, ko meje niso več jasne, zato so sence in izbrisi zmuzljivejši. Literarno srečanje z izjemno pesnico Majdo Kne, ki ji tudi danes »umetnost pomeni vse«, pa naj ne nam ne njej ne prinese ...

... mnogo naslovov brez pesmi.«*

(*Verz iz poezije Majde Kne.)

foto: Maja Ličen

glasbeni sceni res težko najde dobra, klasična džez vokalistka, kot je na primer Teja. Zopet smo torej tam! Pri vprašanju Tejinega uspeha izven lezbične scene, kajti vprašanje kvalitete je ob takem koncertu popolnoma nesmiselno.

Okradena nomadinja

Na včerajšnjem večeru se je nekemu zdela blazno dobra ideja ukrasti del razstavnega eksponata Jasne Klančičar. Lezbična četrt tovrstno vedenje ostro obsoja in pravi, da moraš biti res kreten, da avtoricam kradeš dela.